

La frase del dia

“Hi ha raons objectives per esperar un rebot més ràpid de l’esperat de l’economia espanyola si els polítics no la tornen a espifiar”

Anton Costas, PRESIDENT DEL CERCLE D’ECONOMIA

A la tres

Xevi Xirgo xxirgo@elpuntavui.cat

Pensionistes, no pateixin

No pateixin, no. Que el govern Rajoy, que ja fa dies que ens anuncia brots verds a tort i a dret, prepara mesures urgents per resoldre els seus problemes. L’any passat a vostès, com a mi, els van apujar un divuit per cent el preu de l’aigua, més d’un tres per cent els peatges, la factura de la llum se’ls ha apujat un seixanta per cent en sis anys, i any re any se’ns incrementa el preu dels carburants, del gasoil, del butà... i de gairebé tot allò que té un preu. Tot se’ls ha apujat, fins i tot les comissions que els cobren les entitats bancàries. Doncs, escolti’m, això de patir sembla que ja se’ls ha acabat. O que està a punt d’acabar-se. Perquè aquests dies s’ha sabut que el govern espanyol ja té pràcticament enllestit el real decret sobre la revaloració de les pensions

“Ara que tenen temps, facin el favor de començar a pensar a què destinaran la revaloració de les seves pensions”

amb vista a l’any vinent i, ja ho veuran, se’ls acabaran els maldecaps. De cop. La pensió mínima de jubilació als 65 anys amb cònjuge a càrrec, preveu l’Estat, s’apujarà a partir de gener dels 778 euros mensuals als 780,9. Cobra-

ran, doncs, dos euros més al mes! Salvats! La pensió mínima sense cònjuge a càrrec passarà dels 631,3 euros als 632,9. Una festa, també. Més d’un euro! I això ja és espectacular quan parlem de la pensió mínima de gran invalidesa per a aquells que tenen un cònjuge a càrrec, que passarà dels 1.168 euros al mes als 1.171. Tres euros. El que els deia: espectacular. Gairebé tant com els 50 cèntims al mes de més que cobraran els qui reben la pensió mínima d’orfandat, que passarà dels 192,9 euros als 193,3. No pateixin doncs, senyors i senyores pensionistes, que ja es veu que la crisi finalment se’ls ha acabat. Facin el favor, ara que ja es veu que la cosa anirà per aquí, de començar a pensar a què el destinaran, aquest sobressou, que després tot seran correddises i cues a les agències de viatges.

EDITORIAL

Un pacte social necessari

La Taula d’Entitats del Tercer Sector ha fet aquesta setmana una crida per a un gran pacte social amb l’objectiu de recuperar veritables polítiques socials i una societat del benestar real. No hi ha ningú amb més coneixement de causa que les entitats socials, que coneixen de primera mà els efectes de la pobresa, per reclamar als poders públics i la societat civil respostes urgents per a l’atenció de persones en risc o en situació d’exclusió. Cada any que passa creix el nombre de persones que necessiten atenció –ara ja són 2,1 milions– i, paral·lelament, els fons públics destinats a les polítiques socials han anat baixant, fins al punt que l’any passat el finançament privat superava l’aportat per les institucions públiques.

La situació és crítica i cal una resposta global. Ara per ara no hi ha prou elements que apuntin a una recuperació econòmica a curt termini, cosa que fa pensar que les polítiques d’austeritat es mantindran. En vista d’això cal un pacte dels partits per donar prioritat a les polítiques socials recuperant la inversió pública en aquest àmbit, per garantir els drets bàsics de les persones i avançar així cap a l’eliminació de les desigualtats.

Però aquí no acaba tot. No es pot deixar només a mans de les forces polítiques i les administracions aquesta tasca. És necessària la coresponsabilització de la societat civil. Els ciutadans hem de ser més solidaris i més compromesos i alhora més crítics amb els poders públics per tal que preservin els drets socials. Les entitats reclamen que la responsabilitat de lluitar contra la pobresa i l’exclusió social sigui compartida, una crida que ha de ser escoltada.

Desclot

Cau la gran falla

La metàfora –“falla”– és tan fàcil que aquest cronista se n’hauria d’avergonyar, però no n’hi ha cap de més ajustada. Durant dècades, sobre la rebaixa del primer estatut d’autonomia que van perpetrar Alfonso Guerra i Fernando Abril Martorell, s’ha anat aixecant un gran monument de material tòxic i inflamable. Una falla de porexpan. Ara la tragicomèdia del tancament de Radiotelevisió Valenciana n’ha certificat la caiguda. Quina mort més vil. Al País Valencià el PSOE i després, molt més intensament i nocivament, el PP han anat construint un sàinet. Un règim absurd que no ha fet res per estructurar la societat i dignificar la idea de país. La UCD i el PP –llavors AP– van atiar al final dels anys setanta l’anticatalanisme per evitar un projecte nacional ambiciós. El PSOE s’hi va afegir resignadament. El final de tot plegat ha estat una autonomia fofa, idiota, que ha pretès mantenir la societat en el provincianisme dòcil. Però aquest provincianisme ni tan sols justifica l’autonomia. Al remat, la Generalitat Valenciana ha acabat com una hisenda. El seu cacic, l’actual president, ha dit que tanca Canal Nou per “les obligacions que tinc amb les residències de la gent gran i discapacitada, als quals dec diners, i amb totes aquelles persones a les quals he d’atendre les necessitats”. Fabra, *padresito blanco*. “Necessitats” que mai van ser considerades a l’hora de perpetrar la Ciutat de les Arts o de desbocar la mateixa RTVV. El règim boqueja. Tant de bo les properes eleccions el rematin.

Vicent Sanchis

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ BANC DELS ALIMENTS A BCN

Antoni Sansalvadó

Un èxit de la solidaritat

Superar les tres mil tones d’aliments en dos dies és un èxit de la societat catalana i la seva gent, però també de la iniciativa del Banc dels Aliments i de la mobilització de més de vint mil voluntaris que han fet possible la campanya. Els destinataris, el milió i mig de catalans que viuen en situació de pobresa.

MINISTRE D’ECONOMIA

Luis de Guindos

Més precarietat laboral

El ministre d’Economia espanyol va anunciar ahir a s’Agaró més reforma laboral i més flexibilització del mercat laboral, és a dir, més precarietat per als treballadors. Es va esforçar molt a vendre optimisme amb vista al 2014, inclosa una rebaixa d’IRPF, però si l’atur és una llosa, la precarietat laboral també.

PRESIDENT D’ESCOLA VALENCIANA

Vicent Moreno

Mobilització pel català

Escola Valenciana necessitava 60.000 euros per sobreviure i continuar treballant per l’ús del valencià al món escolar del País Valencià. El micromecenatge i la mobilització ho han fet possible en temps rècord, arribant als 74.470 euros. Una bona notícia mentre els carrers clamaven pel tancament de RTVV.

